KARİKATÜR

ZAFER BAYRAMINI YAPAN VE KUTLULAYAN TÜRK ÇOCUKLARI:
— Baba, bu ermiş öyle mi?..

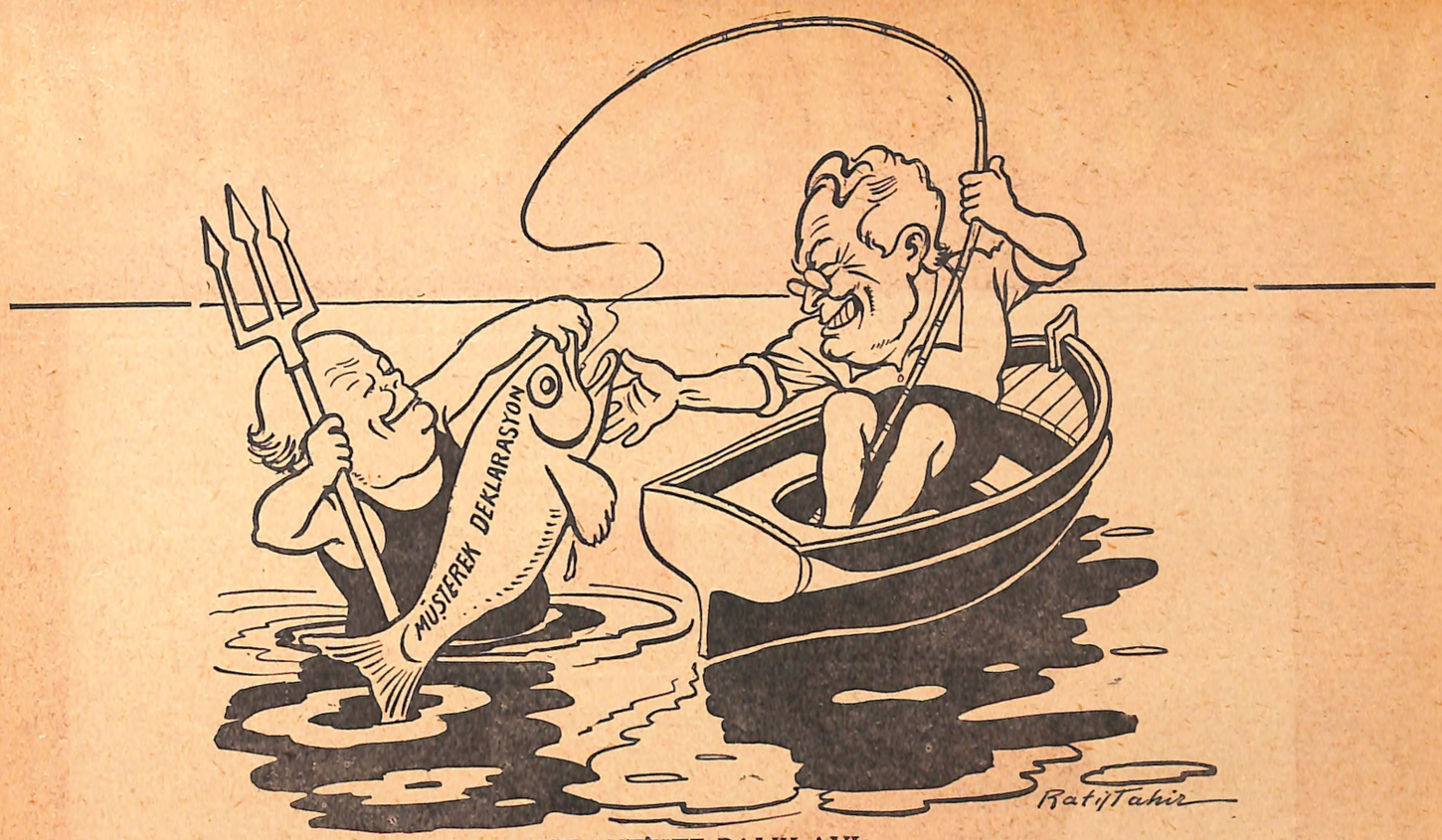

ATLANTİKTE BALIK AVI:
— Al bakalım, işallah çabuk bayatlamaz!..

YALANCILAR

Yazan:
İ. Galip Arcan

Tiyatromuzun kıymetli sanatkâr ve muharriri İ. Galip Arcan'ın evvelce İstanbul Şehir Tiyatrosunda «İki kere iki» ismi ile oynanmış olan bu eseri kitap halinde neşredilmiştir. Sahnemizin olduğu kadar tiyatro edebiyatımızın da unutulmaz bir eseri olarak kalacak olan bu eser piyesi seyretmiş olanlar tarafından sabırsızlıkla bekleniyordu. Tiyatro meraklılarına kitabın çıktığını müjdeler ve bütün okuyucularımıza tavsiye ederiz. — Fiyatı 50 kuruş. Posta ücreti alınmaz.

YEDİGÜN NEŞRİYATI

SABAH AKŞAM
neosterin ile
gargara Yapınız
AĞIZ BOĞAZ ve DİŞLERİ TEMİZLER
Ağrılarını Geçirir
HER ECZANEDE BULUNUR.

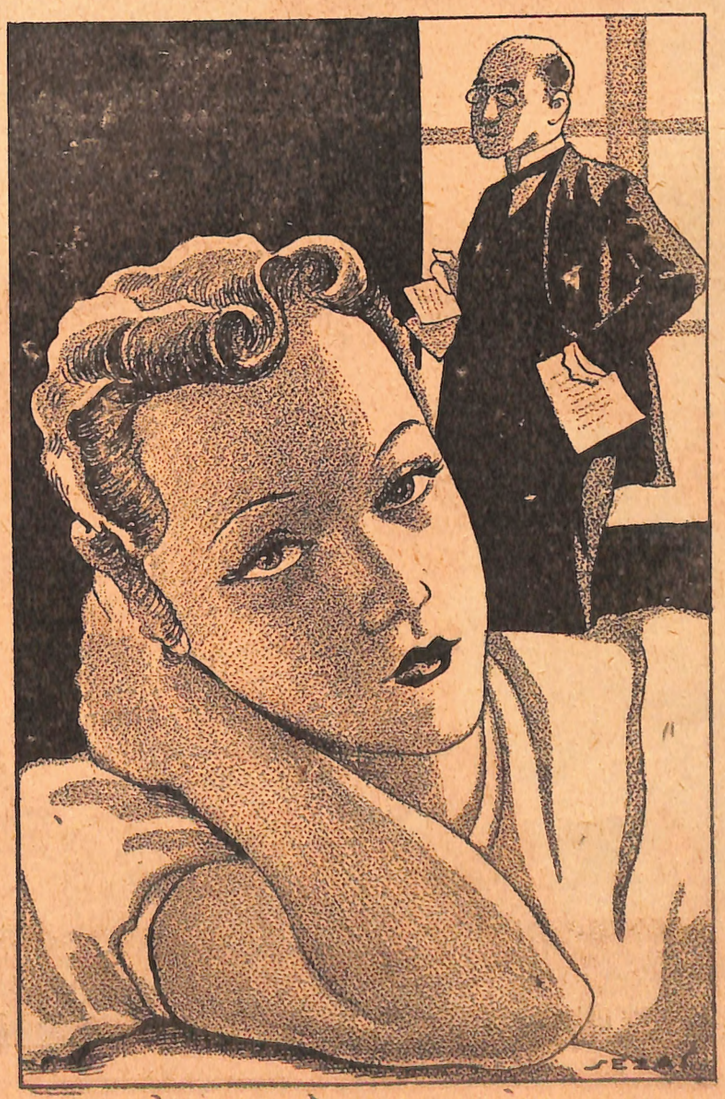

Erkek — Açıkça yazılmış bu aşk mektubu kimin?..
Kadın — Kimin olacak senin, vaktile bana yazmıştın!..

TOMBULTEYZE MÜSABAKASI

Bu hafta bitiyor

«KARİKATÜR» ün arka kapağında şimdiye kalar çıkan Tombul Teyze resimleri içinde en çok hangisini beğendiniz?

Karilerin gönderdiği reyler en çok hangi resim üzerinde toplanırsa o resime rey veren kariler arasında kura çekilecek. Birinciye en çok beğenilen o resmin aslı büyük, boyalı ve çerçeveli olarak hediye edilecek, diğerlerine de ressam Ramiz tarafından imzalanmış birer »Tombul Teyze» albümü verilecektir.

Müsabakaya binlerce karimiz iştirak etmiştir. Siz de acele edip bu birkaç gün içinde Karikatür mecmuası «Tombul Teyze» adresine reyinizi gönderin.

MODEL

Senenin her mevsiminde şık bayanlarımızın her türlü tuvaletlerini yapmadan evvel müracaat ettikleri moda albümü MODEL'dir. Ağustos sayısı mevsimin en şık modelleri ile çıkmıştır.

No. 296 CİLT: 12 SENE: 6 FİYATI 10 KURUŞTUR 28 AĞUSTOS 1941

KARİKATÜR

PERŞEMBE GÜNLERİ ÇIKAR SİYASİ

EDEBİ HAFTALIK MİZAH MECMUASI

SAHİBİ: SEDAT SİMAVİ
İDAREHANE: İstanbul, Ankara caddesinde Acımusluk sokağı No. 7
Telğraf: İstanbul: KARİKATÜR
Posta kutusu: İstanbul: 103

ABONE ŞARTLARI:
Türkiye için seneliği 500, altı aylığı 250, üç aylığı 130 kuruştur. Ecnebi memleketler için seneliği 800, altı aylığı 400, üç aylığı 200 kuruştur.

HAVA BAYRAMIMIZ KUTLULANIRKEN:

— Şimdi anladım ki, bir millet uçmasını bilmelidir...

— Ona ne şüphe, uçmasını bilmiyen milleti uçurtuyorlar!..

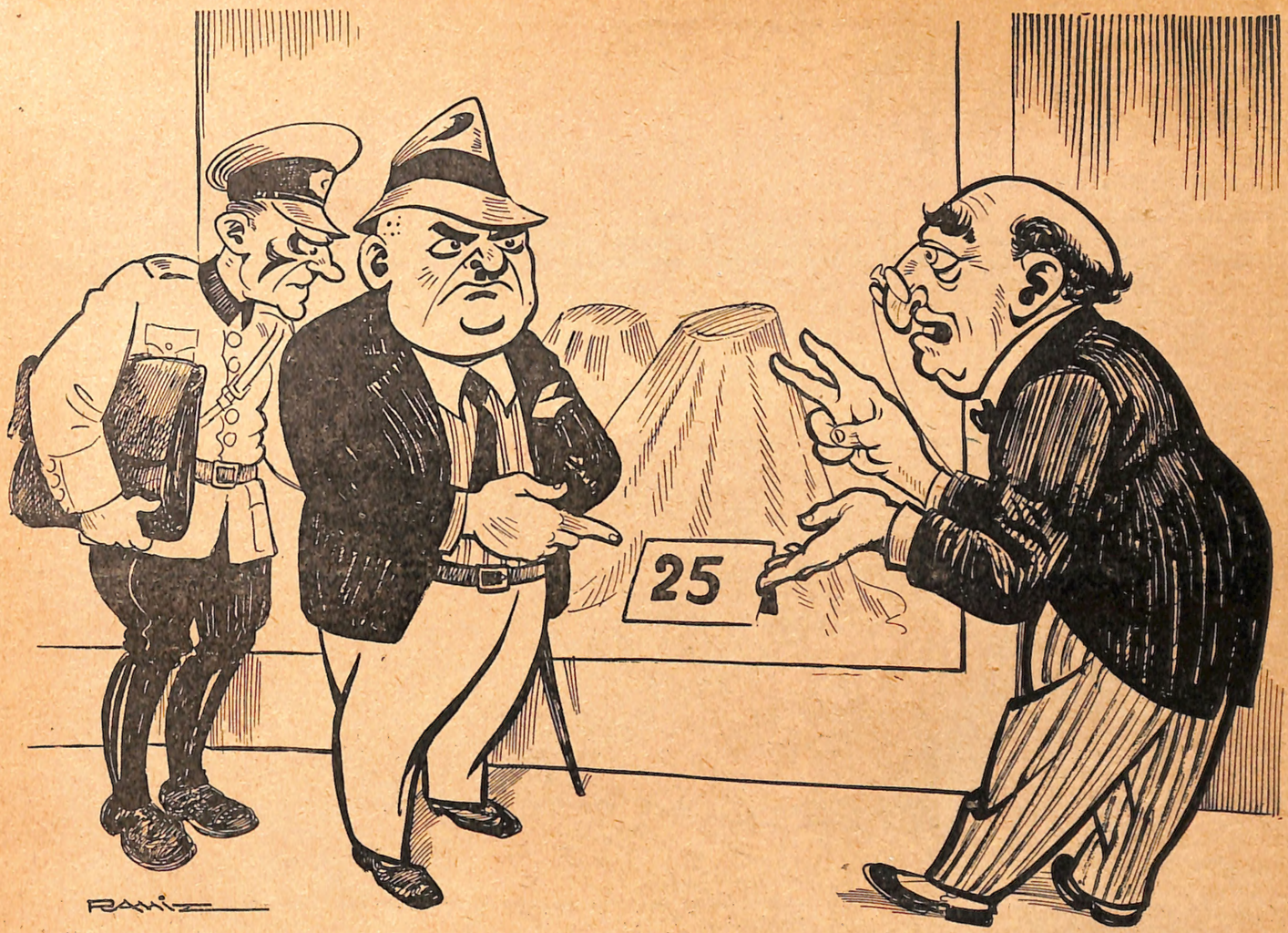

Memur — Salamon, fiyatlara dehşetli zam yapmışsın diye hakkında şikâyet var...
Salamon — Aman paşam iftiradir, işte siz da yoruyorsunuz, 5 liralik etkete iki liracik ilâve ettik, topu topu bukadar!..

HAFTADAN HAFTAYA

BİR NİKÂHIN YILDONÜMÜ

BU hafta Alman - Rus ademi tecavüz paktının yıldönümüdür. Nasyonal sosyalistlerle komünistlerin Moskovada sarmaş dolaş olarak biribirlerine ebedî vefa ve dostluk yemini verdikleri günün üzerinden tam iki yıl geçmiştir. İki devlet bugün de sarmaş dolaş bir haldedirler. Fakat nekadar farklı bir şekilde!

Moskova dostluk paktı, nikâh memurluğunda imzalanan evlenme mukavelelerine dönmüştür. Kâğıt hâlâ sağlam, imzalar yarı kurumuş mürekkeplerile el'an yerindedirler.

Yeni evliler, pabucu eline verilmiş sabık nişanlının hasetli gözleri önünde gerdeğe girmişlerdir. Zifaf odasının harimin de, yarü ağyar gözlerinden uzakta, başbaşa gizli konuşmalar, öpüşüp kokuşmalar olmuştur. Dünürler arasında biribirlerine gidip gelişler, çalgılı, yemekli ziyafetler olmuştur. Fakat Tevfik merhumun meşhur «Tecdidi izdivaç» şiirinde söylediği gibi, çok geçmeden araya kara kedi girmiştir:

«Evlendiler, seviştiler ama muvakkaten
Sevda sukuta başladı beş hafta geçmeden»

Fikretin bu mısralarını şu sual takip eder.

«Evlendiler niçin? Bunu bir kız nasıl bilir
«Evlenmesiyle valdesi olmuştu müftehir»

Evet onlar niçin evlendiler? Muhakkak ki, her ikisi de Fikretin kızı gibi niçin bu işi tuttuklarını bilmiyecek yahut sırf muhterem valdeleri iftihar etsin diye nikâh dairesine gidecek kadar toy değillerdi. Kafalarının içinde aşk ve sevdadan başka bir takım maksatlar da vardı. Maamafih hemen her izdivaç aşağı yukarı bu nevi hesapların mahsulü değil midir? Her iki taraf canımı, kuzumu bırakmıyarak evvelâ tatlılıkla istediklerini elde etmiye çalışırlar, sonra hafiften hafife hırlaşmıya başlar. Taraflardan biri ağır basarsa öte taraf farkında olmadan okkanın altına gider ve kılıbık rütbesile burnuna halkayı taktırarak ömrünün sonuna kadar âfiyetle taşır. Fakat iki taraf bir ipte oynıyamıyacak cinsten ayni kuvvette canbazlar olurlarsa hır gür faslından sonra saç saça, baş başa gelirler. Tıpkı ikinci yıldönümü kutluladığımız izdivaçta gördüğümüz gibi.

• • •

İzdivacın daha ilk ayından itibaren mahallede dedikodular türemiye başlamıştı.

Kara ağızlı dedikoducular baş başa vererek fısıldaşıyorlardı.

— Hu hanım.. duydunuz mu, biribirlerile tepişmiye başlamışlar.

— Yok canım dedikodudur. Daha dün akşam herkesin içinde biribirlerine etmedikleri cilveyi bırakmıyorlardı.

— İnanma, gösteriştir o. Damadın yüzünden düşen bin parça oluyor.

— Kabahat gelinde olsa gerek. Gözleri velfecri okuyor kızın. Eski nişanlısında galiba gözü varmış.

— Gözü varmış da ne diye ötekine varmış.

— Zorbalığından korkmuş diyorlar. «Ya bana varırsın, ya seni şöyle ederim, böyle ederim» diye tehdit etmiş diyorlar.

Can bu..

— İlâhi hanım... Onda kuru gürültüye pabuç bırakacak göz var mı? Anlaşılan adamın elindekini, avucundakini yiyeyim dedi.

— Hem günahı boynuna, bir şey daha söylüyorlar. Eski nişanlı gizli gizli mahallede dolaşıyormuş, arasıra pencereden işaretleşiyorlarmış, kapı aralarından, tahteperdelerden konuşuyorlarmış. Hattâ komşu falan hanım da aralarını buluyormuş. Yakında ayrılıp yine eski sevgilisine varacağını söylüyorlar.

Maamafih bütün bunlar dedikodu derecesini aşmıyor, onlar aralarının açık olduğunu söyliyenlere şiddetle çatıyorlar, bu insanları hasetle, garazla itham ederek aralarından su sızmadığını mahalleye temin ediyorlardı.

* * *

Bir kısmın gelini suçlandırmasına mukabil damat aleyhinde lâkırdı çıkaranlar da yok değildi.

— Hu hanım. İşittin mi? Damat gelini sırf parasına, çeyizine tamah ederek almış. İkide bir «şu eksiğim var, bu eksiğim var, bana şunu vereceksin, bunu vereceksin» diye kızı sıkıştırıyormuş. Karı koca arasında ayri gayri olmaz ama, bukadarı da fazla. Kadıncağız bakmış ki, adam elindekini avucundakini yedikten sonra kendisini kapı dışarı edecek, çaresiz kalın tarafını çevirmiş. Bu yüzden nerede ise ipi koparacaklarmış.

— İnanma, asıl açıkgözlük öte tarafta. Adamcağız çalışıyor, çabalıyor, kanı canı bahasına öteberi elde ediyor. O ise parmağını bile kıpırdatmadan bu malın yarısından fazlasına sahip çıkıyor. Görmedin mi bir sene içinde etrafında aldığını, bulduğunu yiye yiye şişmanladı, dev anaları gibi oldu..

* * *

Bu dedikodular ne dereceye kadar doğru yahut yanlıştı? Onu ancak Tanrı bilir. Muhakkak olan şuydu ki, ateş olmıyan yerde duman olmazdı. Nitekim iki sene geçmeden yeni ailede bir kızılca kıyamet koptu. İki taraf da saçını başını yolarak: «nereden düştüm sana? Kurt ile kuzu, ates ile barıt biribirile bağdaşır, biz bağdaşmayız, Allah ya seni kaldırsın dünyadan ya beni. Bunu Allah yapmazsa ben yapacağım.»

* * *

Evet, ademi tecavüz paktının ikinci yıldönümünde Alman ve Rus dostlarımızı bu tasvir ettiğimiz aile faciasına benzer bir şekilde biribirlerine girmiş buluyoruz.

Şaştığımız nokta «nasıl oldu da bukadar sağlam bir muahede bukadar az zaman içinde yırtıldı?» değildir. Muahede denen şeylerin rüzgâra karşı bir kuru ağaç yaprağından daha kuvvetli olmadıklarını çoktan anladık.

Alman ve Rus dostlarımız biribirini tanımıyan, yahut yeni tanıyan insanlar değillerdi. Bunlar kırk yıl bir kazanda kaynasalar uzlaşamıyacaklarını hemen hemen muahedenin imzası gününe kadar kendileri söylüyorlardı. O halde?

O halde iki taraf da sadece bu iki seneyi kazanmak istemiştir.

Biri düşünmüştür: «Ne lâzım iki tarafla birden uğraşarak tatlı canımı cefaya sokayım. Şimdilik ağzına bir parmak bal çalar, ben uğraşırken uslu durmasını temin ederim. Vakti gelince o çantada kekliktir.»

Öteki de herhalde şu muhakemeyi yapmış olacaktır: «öte tarafta bu zorlu insanla uğraşmıya istahlı gayyur adamlar varken ne lâzım başımı derde sokayım. Hem belki de onlardan evvel beni gözüne kestirir, İngilizler pipolarını yakıp ringe girmek için benim nakavt edilmemi bekliyeceklerine ben onları beklerim. O zamana kadar daha iyi hazırlanmış olurum, hem de düşman yarıdan fazla zayıflamış bulunur.»

KARİKATÜR

DOST İRAN KAPISINDA:

— Metelik veren yok, acaba kapıyı çalsak mı ?!...

AĞLAYAN CENİN

— Kayseride bir kadının karnındaki çocuk ağlıyormuş!

— Her zaman insanların anası ağlıyacak değil a... Bazan böyle anaların çocukları da ağlar!

* * *

— Şu dünyaya gelmeden ağlayan çocuğa ne dersin?

— Pes derim... Nasıl bir dünyaya geleceğini daha şimdiden anlamış.. ağlamasın da ne yapsın?

* * *

— Anasının karnında konuşan çocuk hakkındaki düşüncen?

— Meselenin Kayseride geçtiğine göre işin içinde bir kurnazlık olsa gerek...

— Ne gibi?

— Çocuk mu anasının karnında konuşuyor, yoksa ana mı çocuk gibi karnından konuşuyor?..

İspinoz

— Aşk yüzünden mi evlendin, yoksa istifade için mi?
— Aşk yüzünden, kocamın parasına âşık oldum!..

Yabancı radyoların Türkçe neşriyatı

GEÇEN akşam «Bir şarkı öğreniyoruz!» saatinde radyonun düğmesini çevirdim, başka istasyon aradım. Ne şarkı söyliyecek sesim, ne de şarkı öğrenmiye istidadım olmadığı için vaktimi boş geçirmek istemiyordum. Türkçe neşriyatta bulunan yabancı radyoları buldum, dinledim.

Evvelâ kulağıma ince bir kadın sesi geldi:

«Bugünkü resmî tebliğler, Rus mukavemeti karşısında, Almanların muvaffakıyetini teberüz ettirmektedir. Filhakika Ruslar, vaki olan taarruzlara karşı gelmek istemiş ise de Alman kurmayının pek yüksekâne plânları, bu mukavemeti sarsmıya muvaffak oluor ve olacaktır. İngilterenin pinpon lordları istedikleri kadar Rus mukavemetini alkışlamakta devam buyursunlar, neticenin kahraman müttefiklerimiz lehine olacağı tebarüz etmektedir.

«Tobruk cephesinde İngilizler, insafsızane bir taarruzda bulunmak cüretini göstermişlerdir. Bu habersiz taarruz karşısında, uykuya dalmış bulunan yiğit efradımız gafletle bastırılmış ise de, uyanık bulunan kahraman erlerimizin burnu bile kanamamış olduğu tebarüz ettirilmektedir. Fakat düşman teblığleri öbür safhayı tebarüz ettirdikleri halde bu noktayı tebarüz ettirmemektedirler. Hiç böyle şey olur?..»

Bu istasyonu kapadım, başka bir istasyona geçtim:

«Kuvvetlerimiz karşısında düşmanların ümitsiz mukavemeti iki aydanberi devam etmektedir. Salâhiyettar mahafil bu mukavemeti hayretle karşılıyorlar, ve sonunda nasıl olsa mağlûbiyetle bitecek olan bir muharebede bukadar beyhude kan dökülmesinin ve malzeme sarfedilmesinin mânasını anlamıyorlar. Bir takım Avrupa devletleri, neticeyi evvelden kestirdikleri için, kan ve malzeme harcamadan Yeni nizamdaki vazifelerini kolaylıkla kabul etmişlerdi. Düşmanların bu mukavemeti hakıkaten zalimanedir: çünkü bu ümitsiz mukavemetle yüz binlerce insanın ve milyarlar kıymetindeki harp levazımının israfına sebep oluyorlar!»

Bir üçüncü istasyona atladım:

«Hariciye nazırı Çekoslovakya başvekilini kabul etmiştir. Polonya başvekili ile Holanda sefirinin de bulunduğu bu kabul merasiminde Belçikanın ve Danimarkanın istikbali görüşülmüştür. Norvecin son zamanlarda gösterdiği sabotaj hareketleri Yugoslavyada bir aksülamel uyandırması hasebile Yunanlıların da bu cereyana ayak uydurmaları bu mülâkat esnasında görüşülmüştür. Bundan sonra bir nutuk irat eden hari-

— Hanım, sözüm kulağında küpe olsun, israf edecek zamanda değiliz...
— Akşam geldiğin zaman, dün gördüğümüz küpeler de senin cebinde olsun!

ciye nazırı, başvekilin şerefine kadehini kaldırarak...»

Bunlar, hangi istasyonlardı? Merak ettim, hem radyoya, hem de politikaya düşkün bir arkadaşımdan sordum, anlattı:

— Önce müttefikinden, sonra kendisinden bahsetmek suretile nazikâne bir tevazu gösteren mutlaka Roma radyosudur. Harbin fecaatinden şikâyet eden, herkes rahat rahat otururken milletlerin başını derde sokanlara acı acı haykıran muhakkak Berlin istasyonudur. Neşriyatında kabul merasmleirine, mülâkatlara, gazete makalelerine bol bol yer veren de, hiç şüphesiz Londradır!

SAVULUN, BIRAKIYORUM

— Fıkrayı bilir misin? Hani, bektaşinin biri dağda eşeği ile beraber gidiyormuş, birdenbire eşeğin ayağı kaymış, uçurumdan aşağı yuvarlanacak. Bektaşi hemen eşeğin kuyruğuna yapışmış. Hem eşeği uçurumdan kurtarmak için çalışıyor, hem de baba erenlerden yardım istiyormuş: «Medet, ya Hacı Bektaşı Veli.. medet, ya pirî Balim Sultan.. medet ya Dervişi Çınarî.. medet!» Bakmış ki, baba erenler imdada yetişmekte gecikiyor, eşek de gitgide ağırlaşarak bektaşinin elinden kaymakta berdevam, dayanamamış: «hû, baba erenler! eşeğin kuyruğunu bırakıyorum, kendinizi sakının!» diye haykırmış...

— Fıkrayı ne diye anlattın?

— Ne bileyim? Galiba demokrasilerin yardım haberleri vesilesile aklıma geldi!

Papağan

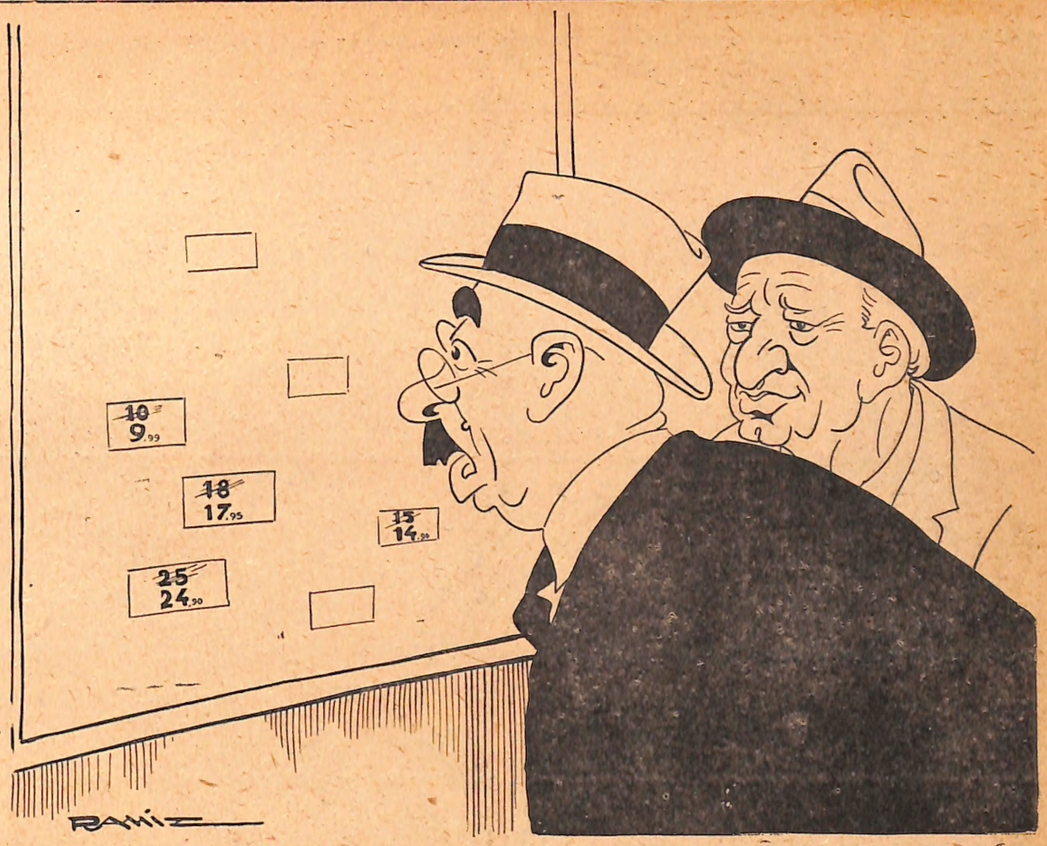

— Mal yok diyorlar..
— Nasıl yok birader, esnafın içinde öyle mallar var ki!..

Müdür — Memuriyet hayatına yeni mi giriyorsunuz?
Memur — Hayır, bir defa da evlenmiştim!..

GÖRÜRSEN

Haber ver sözlerimde biraz ima görürsen,
Çıkarırım içinden başka mâna görürsen.

Deme, hayır kalmadı eski dünyadan artık,
Eskisini ararsın yeni dünya görürsen.

Dem bu demdir, gönlünü vermeye bak cihanda,
Nerede bir saçı Leylâ, gözü elâ görürsen,

Sen kendinde bulursun safanın esbabını,
Bana isnat edersin az çok cefa görürsen.

Makaleyi okuma başlığına bakıp da,
Yükselen dostlarından bir merhaba görürsen.

Takdir et onlardaki hafıza kuvvetini,
Yükselen dostlarından bir me rhaba görürsen.

Bir isevî, musevi vatandaştır sahibi
Nerde beş, altı katlı beton bina görürsen.

Tâbir için koşuver yâri cânım Habibe
İntihabata dair tatlı rüya görürsen.

Samimî ka deler yazıyor Kısakürek,
Doğru değ onlarda zerre riya görürsen.

Zamane kıymet tanır dersin, ey Çamdeviren,
Bir banka meclisinde beni âza görürsen!

ÇAMDEVİREN

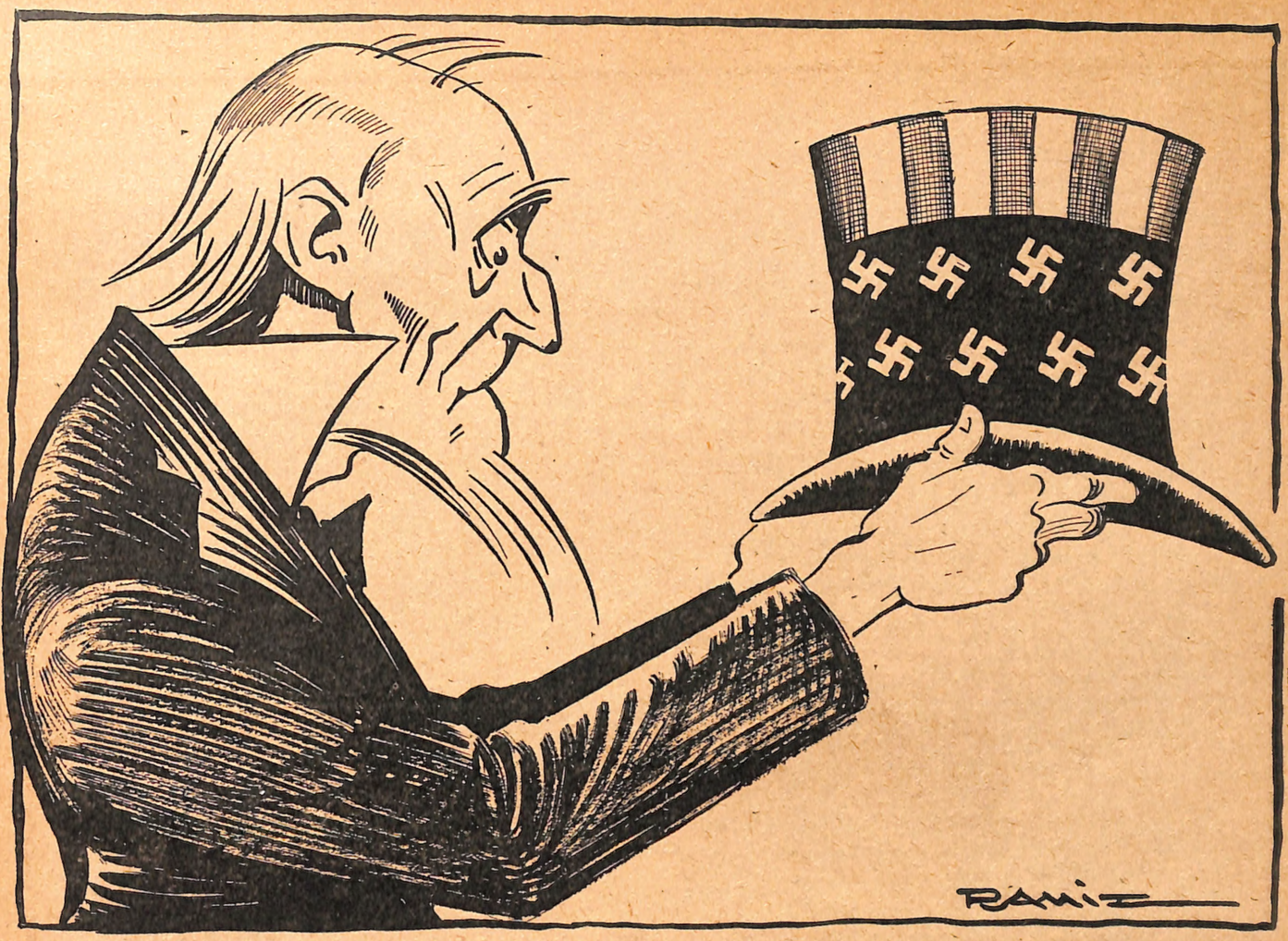

Amerikanın başına giydirilmek istenen külâh!..

TRAMVAYDA

— Dün tramvayda idim. Yanımda bir biçare ihtiyar vardı. Adamcağız Sultanahmet durağında inmek için ayağa kalktı. Fakat üzerine bir fenalık gelerek birdenbire bayıldı. Biçareyi kucağıma alarak aşağı indirdim; polise teslim ettim.

— Tramvay halkı bu hareketini kim bilir nekadar takdir etmiştir.

— Evet, geri döndüğüm zaman bu takdirin ifadesi olarak yerimi kapmış olduklarını gördüm.

★

ADLİ HATA

Tanıdıklarımdan bir tüccar vardır. On, on iki sene evvel ayağında yamalı kundura ile gezerdi. Şimdi bir büyük kundura mağazasının ve birkaç apartmanın sahibidir.

Bu çalışkan ve açıkgöz zatın geçenlerde ihtikârdan dolayı tevkif edilerek cürmü meşhut mahkemesine götürüldüğünü gazetelerde okumuştuk.

Bir iki gün evvel bir arkadaşla Beyoğlunda dolaşırken kendisine rasgeldik.

— Başıma geleni gazetelerde okudunuz mu? dedi.

— Ha, evet.. öyle bir şey gözüme ilişti, dedim. Fakat ihtimal veremedim. Bir başkasının ismile karıştırmış olacaklar diye düşündüm. Bizim gazeteler bu neviden hataları sık sık yaparlar.

O:

— Hayır, dedi, tevkif edilen benim. Mahkemelerimiz adildir. Bu muhakkak. Fakat insanlık icabı bazan adlî hatalar da olur ya... Ben maalesef böyle bir adlî hataya kurban gittim.

Arkadaşım sözünü sakınmıyan bir adamdır. Dayanamadı, bir iki kere yutkunduktan sonra:

— Beraet ederek serbest dolaşmıya başlamış olduğunuza göre herhalde öyle olacak, dedi.

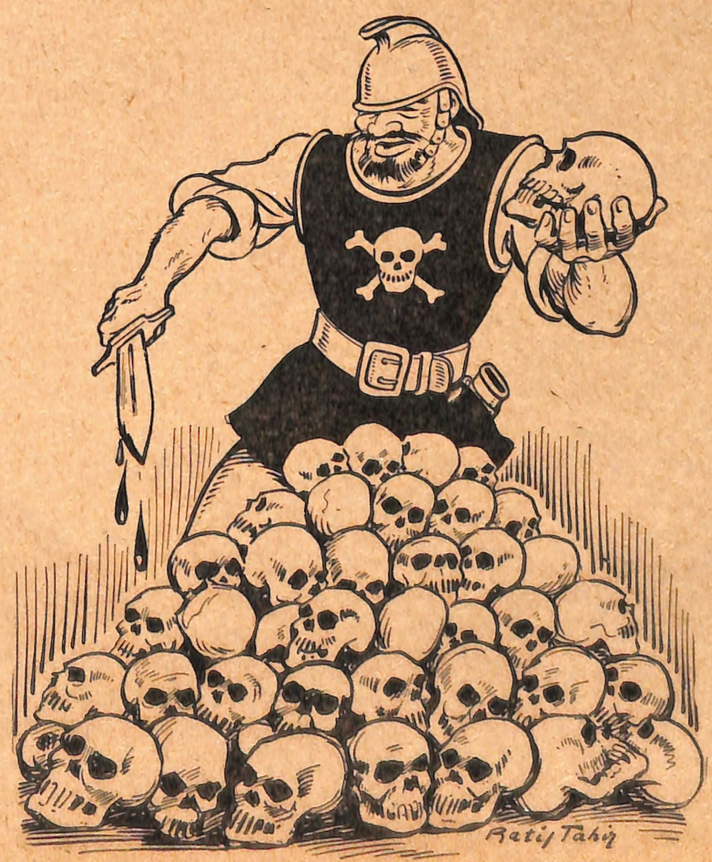

HAYAT PAHALILIĞI KARŞISINDA:

Harp — Sudan ucuz, kan kırmızı, kes kes al!..

MODA MASKARALIĞI!

Makyajlı kızlarımızın iç yüzleri.. dış yüzleri!..

AKIL HOCASI.

İzmirde S. Değerli:

«On beş yaşında evlendim, şimdiye kadar nikâhla sekiz kadın aldım, bıraktım. Şimdi bir kızla evlenmek istiyorum, müşkülât gösteriyorlar, sebebi?»

CEVAP:

Doğrusu bu müşkülâta aklımız ermedi: sekiz kadınla geçinmiş bir adamın dokuzuncu kadınla bahtiyar olmasına nasıl mani oluyorlar? Kızın anasını, babasını tahkik edin: belki aklı başında insanlardır da böyle menfi bir harekette bulunuyorlar!

★

Kızılcaböl'ükte İ. Maviipekli-zifirdokuroğlu:

«Yirmi bir yaşındayım, tahsilim ilkokul. Köy hayatını tanımış, ortaokul mezunu bir eş arıyorum.»

CEVAP:

Tahsil derecenize göre siz kendinize eş değil, hoca arıyorsunuz... Kaldı ki, bir kadın, evlendiği adamı talebe değil, koca görmek ister. Ya aklınızı başınıza alın, ya başınıza göre bir kadın!

★

Necmettin Gültan:

«İsim ve soyadınızı, yaşınzı merak ediyorum... Sevgi ve saygılar, Hocam.»

CEVAP:

Hocanız her sırrı keşfediyor, onu da siz keşfediniz, aziz talebem!

★

Kısıklıda H. İlhan:

«Gazetelerin başmakaleleri ne derse aksine çıkıyor, böyle olduğu halde başmuharrirler yine yazmakta devam ediyorlar, bu ne iştir?»

CEVAP:

Yazdıklarının aksi zuhur ettiği içindir ki, başmuharrirler yazmaya devam ediyorlar. Yoksa yazdıklarının ayni zuhur etseydi falcılık suçu ile muhakeme altına alınırlardı!

★

Emirgânda emekli bahriyelilerden G. Deniz:

«Bebek - İstinye yolu inşaatının bukadar uzamasındaki sebep?»

CEVAP:

Yılan hikâyesi yerine Bebek - İstinye yolu tâbirini geçirmek için olacak!

★

Fatihte celep Bekir:

«Şu hurda otobüslerden ne zaman kurtulacağız?»

CEVAP:

Ne zaman makamı aidi beyanattan vazgeçip de bu hususta teşebbüsata girişirse...

★

Meyva âşıkı F. T:

«Bir gün içinde, İstanbulun muhtelif semtlerinde, ayni şeftalinin kilosunu 20 ile 70 arasında fark eder gördüm...»

CEVAP:

Sizin görmenizden ne çıkar? Zabıtai belediye görmeli!

★

Sevdalılardan biri soruyor:

«Genç, güzel, zengin, akıllı bir kızı çıldırasıya seviyorum.. Kendisi ile evlenmek için bana bir akıl öğretir misiniz?»

CEVAP:

Bu hususta bir fikrim olsa, kendim dururken, onu size verecek kadar akılsız değilim!

Samsunda Bağdat caddesinde Nuri Aksoy, Cemal Bıyıklı, Sami Gümüşova:

«erkeklerde bir nefes, kadınlarda dokuz nefes var, derler. Böyle olduğu halde neden erkekler kadınların peşinde nefes tüketiyorlar da kadınlar erkeklerin ardına düşmüyorlar?»

CEVAP:

Erkekler bir nefesini kadınların peşinde tüketirlerken kadınlar da dokuz nefesini tuvalet, moda, lüks uğurunda harcarlar da ondan!

Akıl Hocası

— İyi yüzdüğün kadar atlamasını da öğrendin mi?..
— Elbet, hattâ başkalarını bile atlatıyorum!..

— Baba, eskiden iş başındaki büyüklere neden «evliyayi umur» derlermiş?..
— Oğlum, o zamanlarda evliyaya söz söylemek günahtı da ondan!...

Kimse Duymasın

EN GÜÇ ŞEY

Genç kadın üzüntülü bir tavırla şakaklarını ellerinin arasında sıkarak:

— Dünyada sır saklamaktan daha güç bir şey yok, dedi. Bizim bayan D.. dün bana bir sır söyledi ve kimseye söylemiyeceğime dair yemin ettirdi.

Misafir bayanın gözleri parladı:

— Aman söyle.

— İmkânı yok.

— Hiç olmazsa neye dair, kime dair olduğunu çıtlat.

— Neye dair, kime dair olduğunu hatırlıyabilsem bukadar sıkılır mıydım.

*

NASIL YETİŞİLİR?

Üsküdarın Bağlarbaşına çıkmıştık, gazinoda biraz oturduk, vapura on beş, yirmi dakika vardi, kalktık. Arkadaşıma:

— Şu arabaya binsek.. dedim, yüzüme baktı:

— Ne yapacağız?

— Vapura yetişmek için..

— Araba ile gitmiye kalkarsak bu vapuru değil, ötekini de kaçırırız.

— Öyle ise otomobile atlıyalım?

— Bulursan hiç durma..

— Kala kala bir tramvay kalıyor!

— Vapura yetişmek için mi?

— Öyle ya...

— Tamam... Tramvayın gelmesi bir ömür, gitmesi bir ömür... Beklersin gelmez, binersin yürümez... İyisi mi, şuradan yaya yola düzeliriz, arabadan da, tramvaydan da evvel iskeleye varırız!

Arkadaşımın dediğini yaptık: biz iskeleye varıncıya kadar arkamızdan ne araba, ne tramvay yetişti... Anladım ki, Üsküdar yakasındaki nakil vasıtalarının en süratlisi ayakkabı imiş!

— Senin Mösyö Haçik, ihtik âr yüzünden enselendi...
— Gördüm, Ensesi adamakıllı kalınlaşmış!..

Kız — Belimi sıkıyor..
Terzi — Elbete bayan, erkek işi böyledir!..

ANKARA MEKTUBU

BUGÜN mektubumun birinci bendini bir arkadaşımın İstanbuldan yazdığı mektuba tahsis edeceğim. Zavallı arkadaşım Ankaradan İstanbula para yemiye değil, biraz deniz havası almıya gitmişti. Bir senedir dişinden tırnağından arttırdığı ufak bir paracıkla mütevazi bir otelcikte bir ay kalıp arasıra da şurda burda gezip usluca eğlenebileceğini zannetmişti. Boş hayal..

Henüz gideli on beş gün olduğu halde paralar suyunu çekmiş, zavallı feryat edip duruyor.

Dostum mektubunda diyor ki, İstanbula gelmek hülyası mükemmel, fakat sarfıyat meselesindeki dehşet hakikatle karşılaştıktan sonra anlaşılabiliyor.

Daha Haydarpaşaya inip, henüz gözleriniz başı kırmızı mendilli, ayakları asrî takunyalı, bacakları pantalonlu bir tek dilber araştırırken arabacı gözünüzü boyamıya kalkıyor. Tarifenin fevkinde istediği fiyata itirazınız:

— Bugün arpa on birden on üçe çıktı. Bu fiyata gidemeyiz.

Cevabı ile karşılaşıyor. Daha zorlarsanız:

— Müşterimiz var.

Sözü hazır. İhtikârla mücadele kolay değil. Eşyayı ortada bırakıp herifin arkasından koşmak için elbette vaktiniz yoktur, doğru değil ama, bırakıp geçiyorsunuz.

Otomobilci ayni esbabı mucibe ile direliyor:

— Ne yapalım efendim, lâstik pahalı, benzin pahalı..

Halbuki ne arabacının, ne de şoförün dedikleri doğru..

— Allah müstahakınızı versin, deyip istediği parayı sunuyorsunuz.

Dahası var. Ankaradan İstanbule gelen bir yolcunun ilk düşündüğü şey; balık yemek, evet bol bol balık yemek..

Fakat bazı lokantaların ihtikârı bu arzunuzu tatmine manidir. Balık yok mu? Var. Mercanından, tekirinden, kılıcından tut da kalkanına, kolinozuna, ateşine, palamuduna kadar var.

Meselâ Büyükderede balık yemeyi mümkün görüyor ve vapura atlıyorsunuz. Ne âlâ, ne mükemmel, ne şairane ve ne dinlendirici bir seyahat.

Hangi lokantaya gideceksiniz, tabiî bir iyisine değil mi? Böyle de yapıyorsunuz. Fakat burada balığın porsiyonu kırk ile altmış kuruş arasındadır. Evet, mübalâga etmiyorum, böyledir. Buna da eyvallah. Ancak bu porsiyonun ihtiva ettiği miktar nedir bilir misin? Bir parmağımın eninde ve uzunluğunda bir tek parça kalkan, yahut çingene palamudunun yüzer gramdan katiyen fazla olmıyan iki parçası.

İnan ki, bunların beş porsiyonu bir normal porsiyondur ve böyle iki porsiyonla bir insan ancak doyabilir.

Boğaziçi güzel, güzel ama buranın lokantalarında boğaz işi fena. Şirketi Hayriye Boğaz için reklâma verdiği himmeti biraz da lokantaların ıslahı için sarfetse bu hususta daha müsbet iş yapmış olur. Söylediklerimde katiyen mübalâga yok. İşte Büyükdere, işte en meşhur lokantası.

Ama denecek ki, böyleleri kendi kendine batar. Meşhur «Canlı balık» lokantası da böyle idi. Simdi yerinde yeller esiyor. Ama onlar batıncıya kadar biz de batıyoruz.

Bir de denecek ki, zaten bu lokantaların verleri kazıklar üstüne bina edilmiştir, görmedin mi? Gördüm. gördüm ama, kazık kazık üstüne yutulmuyor.

Bu lokantaların ne binaları, ne mobilyeleri lüks şeyler değil. Sonra yemekleri ise berbat. Meselâ. viveceğim balıklar eski ve kullanılmış zeytinyağda kızartılmış kara kara şeylerdi. Koca lokanta bir tek garsonla idare edilivordu. Bina berbat, mobilva âdî, vemek ahçı isi, garson aylığı yok. Yüz gramlık bir balık neden altmış kuruşa? Bunu kimden soralım?

Hulâsa, bu yolculuktan pek memnun değilim. Paralar şimdiden suyunu çekti. Alâkadar komisyonlar ve belediye ihtikârla mücadele ediyor ama, muhtekir de yaman. Halkın ise benim gibi, mücadele için pek vakti yok. Herifler oynayıp duruyor.

— Çare?

Diyeceksiniz. En büyük vazife yine bizde ama, her vakit işte insan uğraşamıyor. İkinci vazife, hele bu lokantalar için yine belediyede ve alâkadar komisyonda:

— Evvelâ porsiyonu tarif etmek.

Yunanistanda eskidenberi her yiyeceğin, hattâ meyvanın bile porsiyonu lokantalar için miktarla, gramla tesbit edilmiştir. Bizde de porsiyonun tarifi ve tesbitini bekliyelim.

Arkadaşım mektubuna şu satırları da ilâve etmiş: «Ankaralı arkadaşlar İstanbulda bazan böyle eğleniyorlar işte..»

★

BİR ANKARA TİPİ DAHA:

O, Ankaranın caddelerinde boy göstermiye çalışalı yirmi sene kadar oldu. Fakat daimî ikameti sekiz sene kadardır.

Gazetecidir, siyasî muharrirdir, münekkittir, ediptir, hikâyecidir, terbiyecidr, felsefecidir, muallimdir ve nihayet mebustur.

Kasirukammedir ve fakat mahbubülâmmedir. Kitapları üstüste dizilse boyu beraberini bulur. Bunların içinde tarihten tutunuz da edebî neve ve ilmî olanlarına kadar her çeşidi vardır.

Onu cıgara ağızlığından tanımak mümkündür. Çünkü bu ağızlık boyunun yarısı kadardır.

Onu bir de cemaatinden tanırsınız. Çünkü «Kutlu» yahut «Özen» gazinolarına akşamları bir göz atarsanız, etrafında dinleyici en çok arkadaşı bulunan zat işte kendisidir. Hâlâ:

— Kendisi kim?

Diye mi soruyorsunuz. Sadri canım, bizim Sadri Ertem yahu.

★

TORUNLARIMIZA KALMASI LÂZIM AMA:

İhtikârla mücadeleden bahsediyorlardı. Tarihçi Enver Behnan dedi ki:

— Hicrî 1091 tarihli bir belediye nizamnamesi buldum. Her esnafa ait bahisleri var. İhtikâra karşı koymak için o zamana göre epey işe yarar tedbirler tesbit etmiş. Bu nizamnameye göre aldığınız ayakkabı bir akçe başına iki gün dayanacak. Meselâ elli akçeye aldığınız pabucun yüz gün yırtılmadan, sökülmeden dayanması lâzım.

Nahit Sırrı, alaylı bir sesle mırıldandı:

— Desene bugün verdiğimiz paraya göre aldığımız iskarpinlerin de torunlarımıza kalması lâzım gelecek.

★

MODERN TEŞBİHLER:

Ölmüş bir muhafazakâr zattan bahsediyorlardı. Behçet Kemal dedi ki:

— Akıllı idi, ama, zekâ motörü petrol gemilerinin makinedairesi gibi gerisinde idi. Bunun için zekâsını süratle fiile geçiremezdi.

Eski itiyatlara samimî olarak sadakatı yoktu. Ancak babadan kalma konsollu mobilyalar gibi, sırf elde bulunmuş diye muhafaza eder, yenisini alıp kullanmıya ihtiyaç görmezdi.

Şair Ahmet Muhip Dranaz Behçet Kemalin sözünü kesti:

— Öyle ise bu zatın vefatı ile bir petrol gemisi battı ve ahşap bir ev mobilyası ile beraber yandı diyelim vesselâm.

Zaparta

NASIL İSTERSİN?

Bir fakire sormuşlar:

— Sen de başkaları gibi zengin mi olmak istersin? Yoksa başkaları senin gibi fakir mi olsun dersin?

Fakir hiç düşünmeden cevap vermiş:

— Başkaları bana benzesin isterim!

— Neden!

— Bir kanbura sormuşlar: «senin kanburun kalksa mı daha iyi, yoksa başkalarının da birer kanburu olsa daha iyi?» kanbur cevap vermiş: «başkalarının da kanburu olmasını isterim!»

Fakir ilâve etmiş:

— Benim zengin olmama imkân yok, tıpkı kanburun kanbursuz kalması gibi... Bari herkes züğürtlese de benim halime gelse!

★

MADALYANIN TERSİ

— Mesudum, dedi, evleniyorum. Hem de adamakıllı zengin bir kadınla.

Arkadaşı bu sevince pek iştirak etmiyerek dudak büktü:

— Öyle ama hürriyetini satıyosun.

— Hürriyetle ne alâkası var bunun?

— Zengin kadın müstebit olur. Gerçi çalışmadan yaşıyacaksın, fakat madalyenin ters tarafını da unutmamak lâzım. Zanneder misin ki, parasına güvenen zengin bir kadın senin istediğin gibi sokakta gezmene müsaade eder.

— Peki, şimdi gezebiliyor muyum?

— Ne mani var?

— Alacaklılara tesadüf etmek korkusu ile kapıdan dışarıya ayak atamıyorum.

İKİ KAFADAR

Birbirini gayet iyi tanıyan iki arkadaştılar. İkisi de uzun müddet işsiz kaldıktan sonra nihayet iyi yerlere kapılanmıya muvaffak olarak çalışmıya başlamışlardı.

Akşam üstü Beyoğlunda biribirlerine tesadüf edince bir gazinoya girip bir iki kadeh içmek ve dertleşmek istediler.

İlk kadehten sonra ahbaplardan biri sordu:

—Anlat bakalım neredesin?

— (...) bankasına veznedar oldum.

— Oh, oh, tebrik ederim.

— Sen ne iş görüyorsun?

— Benimki maalesef okadar parlak değil. Gerçi ben de banka mensubu sayılırım ama, seninkine benzemez. Beni (....) bankasına gece bekçisi yaptılar.

— Bu de fena değil. Yalnız ben gündüzleri çalışıyorum, sen geceleri. Demek ki, artık biribirimizi göremiyeceğiz.

Öteki hazin hazin gülümsedi:

— Görüşeceğiz kardeşim görüşeceğiz... Ölmez sağ kalırsak nihayet iki ay sonra İmralı adasında denize karşı yine böyle karşı karşıya oturur, dertleşiriz.

— Nişanlım istikbal için çok ümit veren bir genç...
— Bilirim, vaktile bana da çok ümit vermişti!...

BİR Taze Molla

NASRETTİN HOCANIN GENÇLİĞİ

YAZAN; RAGIP ŞEVKI

HER HAKKI MÜELLİFİNE AİTTİR

— 19 —

Köylüler Nasrettinin tepedeki mevcudiyetinden habersiz olarak çalışıyorlardı. Molla ise başını elleri içine almış, gamlı ve mahzun harmanlara bakıyordu. Mütemadiyen dua ediyor ve rüzgârın kesilmesini bekliyordu.

Böylece belki yarım saat geçti. Yarım saat sonra Nasrettin dikkatle aşağıya bakınca Ağa Mehmetle, kahvede yüzüne tilki gibi bakan köy kodamanlarını gördü. Fakat o esnada birdenbire harmanlarda bir durgunluk oldu, köylüler durdular. Ağa Mehmetle köy kodamanları başlarını kaldırarak tepeye doğru baktılar ve hayretten ağızları açıldı.

Nasrettin bu durgunluğun, bu şaşkınlığın neden ileri geldiğini anlamıya çalışırken birdenbire sevinçle titredi:

İşte rüzgâr kesilmiş, hiç esmiyor, yaprak bile kımıldamıyordu.

— Hey Allahım, sen ne büyüksün, sen ne büyüksün!

Nasrettin ayağa fırlayıp şıkır şıkır oynamak, avazı çıktığı kadar bağırmak, zıplamak istiyordu. Fakat bu arzusunu çok çabuk yendi, şakakları avuçlarında, dirsekleri dizlerinde olduğu halde, o, kendince heybetli sandığı vaziyeti bozmadan, köylülere bakmıya devam etti.

Köylüleri ise telâş almıştı. Hepsi de elı kolu bağlı kalmıştı. Köy kodamanları bir araya gelmiş, hep tepeye, Nasrettine ve gerili hasırına bakıyor, aralarında bir şeyler konuşuyor ve bekliyorlardı. Bu bekleme tâ öğleye kadar sürdü.

Nasrettin karnının açlığına rağmen hep o vaziyette, şeyhler gibi durup durdu.

Rüzgârı bekliyen köylüler, yaprağın bile kımıldamadığını gördükleri halde, bir türlü Nasrettinin yanına gitmeyi gururlarına yediremiyorlardı. Fakat ya bunun arkasından bir yağmur gelirse?

Ah, bu taze hoca, şeytanın sağ eline benziyordu. Ne isterse yapıyordu. İşte, şeytanla bir olmuş, tepeye hasırını germiş ve rüzgârı kesmişti. İsterse belki rahmet de indirir, seller akıtır, bütün harmanı sulara bastırırdı.

Ağa Mehmet ile köy kodamanları ise hiç de köylünün fikrinde değildiler. Onlara göre rüzgârı kesen bu taze hoca değil, bizzat Cenabıhaktı. Binaenaleyh gidıp ona yüz sürmenin hiç bir faydası olmıyacağına kanidiler. Sonra da bu yüz sürme ile mollaya istediği zahireyi ve dünyalığı vermek lâzım gelecekti.

Köylü ile kodamanlar bu yüzden derhal ikiye ayrıldılar, aralarında şiddetli bir münakaşa baş gösterdi. Nihayet her iki taraftan da birer kişinin tepeye çıkması, hoca ile konuşması kararlaştırıldı. Sovanköylü Ali ile Yavruların Mustafa bu işe memur edildiler.

Nasrettin, harmandan iki kişinin kendisine doğru geldiğini görünce sevinçle oynaştı:

— Hele domuzun oğulları hele. Bak şimdi ben size gösteririm! dedi.

İki köylü tepeyi tırmanıp Nasrettinin yanına yaklaştıkları vakit, hallerine bir ürkeklik, bir çekingenlik geldi. Ellerini göbekleri üstüne bağlıyarak Nasrettine beş adım kala durdular. Evvelâ mübarek hocanın konuşmasını beklediler.

Nasrettin bir müddet göz ucu ile onların bu gülünç hallerine bakarak kaşları çatık, başı avuçları içinde öylece durdu. Sonra hafiften başlayıp gittikçe artan bir sesle:

— Yağmur, yağmur, yağmur, yağmur!.. diye mırıldanmıya başladı.

İki köylü korku ile biribirlerinin yüzlerine baktılar. Yavruların Mustafa iğilip Soğanköylü Alinin kulağına fısıldadı:

— Amanın, gayri tükendik. Yağmuru çağırıyor!..

Soğanköylü Ali daha bitik bir sesle cevap verdi:

— Hocanın istediğini Allah veriyor! hele biyol ayağına düşsek!..

Yavruların Mustafa elini ağzı üstünde tutarak birkaç defa: «öhöö! öhöö!» diye seslendi ve sonra büzüldü.

Nasrettin birdenbire başını kaldırdı, çatık kaşları ile örtülmüş olan gözlerini iki köylüye çevirdi. Gazubane bir şekilde baktı, sonra boğuk bir sesle:

— Nedir? diye bağırdı.

Yavruların Mustafa kısık bir sesle:

— Gayri bizi hoş gör hocafendi, yüreğimiz gümbürder. Buğdayımız elimizde kaldı, mahsul mahvolacak. Harmana gelen rüzgârı da kestin. Çoluğa çocuğa acı, ver biraz rüzgâr da harmanımız işlesin!

Nasrettin, Yavruların Mustafanın kekeliye kekeliye söylediği bu sözleri dinledikten sonra, gözü gökyüzüne, kulakları çok uzaklardaki gök gürlemelerine gitti. Elini kaldırdı ve parmağı ile yukarısını gösterdi. Yavruların Mustafa ile Soğanköylü Ali dehşetle gökyüzüne baktılar. Hava kararmıya başlamıştı. Bulutlar gittikçe fazlalaşıyordu. Birdenbire uzaklardan birbiri ardısıra gök gürledi ve bir şimşek çaktı.

İki köylünün yüzü bembeyaz kesildi. Aman Allahım, bir yağmur gelirse...

Soğanköylü Ali birkaç adım atarak Nasrettinin yanı başına geldi:

— Hocam, sen büyüksün, biz ettik sen etme. Rüzgârı kestin, yağmur verme. Çoluğumuza, çocuğumuza acı.. Bir yıl bizi aç bırakma. Biz sana suç iş-

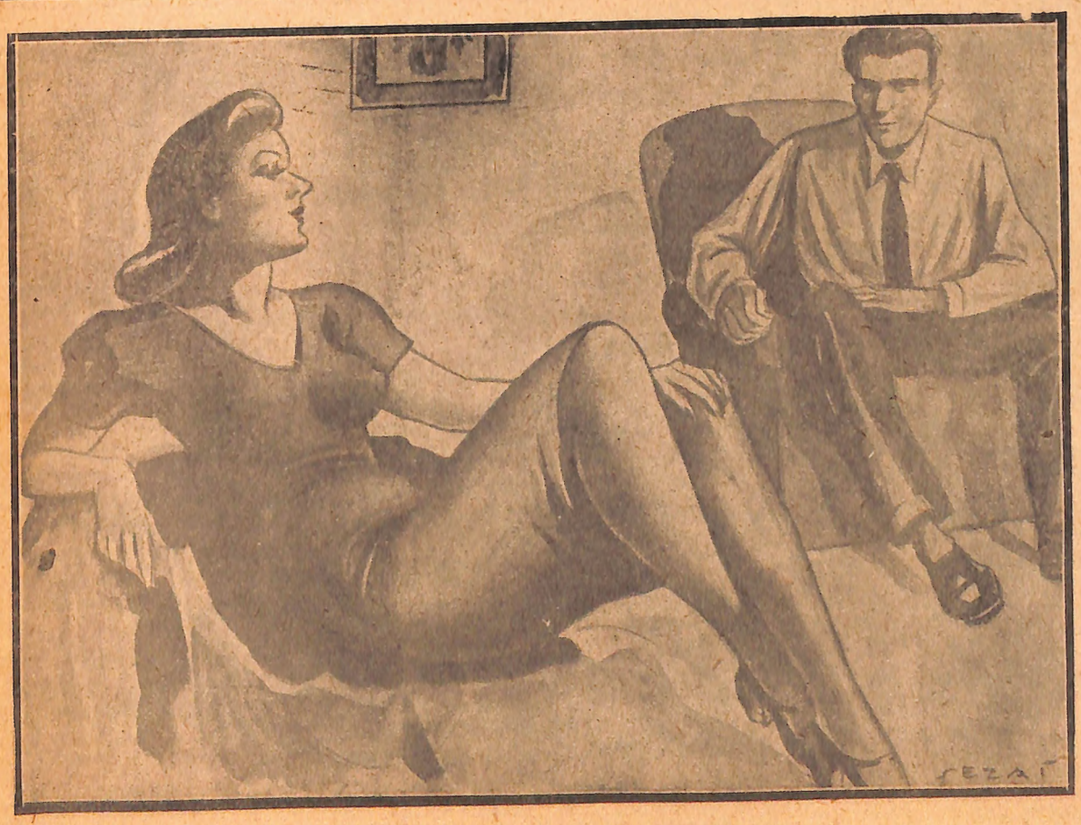

— Karıcığım, mağazamızda hiç alış veriş yok, ne yapacağız bilmem?..
— Aptal, mağazanın adını «bitaraf »koy, kapı ya üşüşen üşüşene olur!..

ledik, yüzümüz kalmadı. Emme büyüklerin şanı, küçüklerin kusurunu bağışlamasıdır. Gel etme, bize merhamet eyle. Sana eskisinden fazla pay vereceğiz!..

Nasrettin doğruldu, dikkatle Soğanköylünün yüzüne baktı, baktı. Sonra elini kaldırarak:

— Çığır bana aşağıdakileri! dedi.

Soğanköylü ile Yavruların Mustafa sevinçle koşarak tepeden aşağıya indiler. Etraflarını alan köylülere nefes nefese hocanın sözlerini anlattılar. Hep birden tepeye çıktılar ve Nasrettinin karşısına dizildiler.

Nasretin bir takım anlaşılmaz şeyler mırıldanıyor ve önüne bakıyordu. Köylüler onun dua ettiğini sanıyorlardı. Halbuki Nasrettin için için gülüyor, sinirleri geriliyor ve zaptedemediği gülüşlerini belli etmemek için mırıldanıp duruyordu.

Nihayet duasını bitirmiş gibi yaptı ve ayağa kalktı. Karşısında birikmiş duran köylü kalabalığına baktı:

— Bana oyun oynadınız, ben de sizden rüzgârınızı kestim, mademki artık yola geldiniz, ben de rüzgârınızı geri vereceğim. İşte bakın, yağmuru geri gönderiyorum!..

Köylüler hocanın parmağı ile gösterdiği tarafa baktılar. Bulutlar uzaklaşıyor ve gökyüzünün maviliği gittikçe çoğalıyordu.

— Gayri yalan yok. Ben kasabada fıkaranın babasıyım. Sizden aldığımı onlara veririm, size dua ettiririm. Amma, bu sefer de yalan söylerseniz, büyük bir kasırğa çıkarır, bütün buğdayınızı sildirip süpürtür, harmanları sulara bastırtır, anbarınızı boş bıraktırırım.

Köylünün gözleri kırpışıyor, hepsi de ağlamaklı oluyordu.

Nasrettin:

— Sizden, diye devam etti. Bir eşekle on çuval buğday, iki çuval mısır, iki çuval meyva kurusu, bir çuval da afyon isterim..

Köylüler hep bir ağızdan:

— Sana lâyıktır, veririz! diye bağırdılar.

— Bunları taşımak için de dört eşek isterim. İçinizden biriniz kasabaya benimle beraber gelir, dönüşte dört eşeği geri getirir.

— Hayhay, hocafendi.

Nasrettin daha canlı bir hareketle yerinden kalktı, göğsünü gererek:

— Haydi, diye bağırdı. Kaldırın şu hasırı, koşun harmanlarınıza. Ben de rüzgârı size gönderirim.

Köylüler bir hamlede iki direk arasında gerili duran hasırı çekip alaşağı ettiler, sonra sevinçle bağrışarak aşağı harmenlara doğru koştular.

Nasrettin birdenbire durdu: ya şimdi?

Evet, şimdi ne yapacaktı? Ya rüzgâr çıkmazsa.. ya yine eskisi gibi yaprak bile kımıldamazsa?..

Ellerini gökyüzüne kaldırdı:

— Hey Allahım, bu benim oyunuma rüzgârı kesip sen de girdin, mızıklanma da oyunun sonuna kadar kal. Ver şu rüzgârı geri, oyunumuzu bitirelim!

Karşı dağlara doğru uçuşan bulutlar, yağmur tehlikesinin uzaklaştığını gösteriyordu. Belki de biraz sonra hava değişecek ve rüzgâr çıkacaktı. Nasrettin kulaklarının ve cildinin bütün hassasiyetini toplıyarak bekledi. Rüzgâr, ah bir rüzgâr..

Ve birdenbire sevinçle durdu: Hafif bir rüzgâr çıkmıştı ve gittikçe artıyordu. Artık çalılar, karşı yol kenarındaki kavak ağaçları sallanmıya başlamıştı. Harmana bakınca, köylülerin sevinçle yerlerinde tepindiklerini gördü. Harman bir anda canlandı, yabalar kalkmıya, dökülmüş başaklar havaya savrulmıya ve sarı tozlar gibi samanlar uçuşmıya başladı. İşte, Nasrettin o zaman derin bir rahat nefes aldı. Biraz evvel oturduğu yere çöktü ve «oh!» diye inledi.

* * *

Ertesi sabah Nasrettinin arkasında dört eşek, eşeklerin sırtlarında 15 dolu çuval olduğu halde yola çıktı. Tıpkı bir kervana benziyordu. Çuvallar akadar çoktu ki, kendisi bile yaya kalmış, kendi eşeğine yük yüklemişti. Utanmasaydı, binecek bir eşek daha istiyecekti ama, bukadar bulduktan sonra hiç de bunamak istemedi. Köylülerin hepsi de onu neşe ile köyün biraz aşağısındaki köprüye kadar götürdüler, güle söyleye uğurladılar.

İçlerinden yalnız Ağa Mehmedin ağzını bıçak açmıyordu.

— Arkası var —

BİR HAKİKAT Müşterilerimizin nazarı dikkatine:

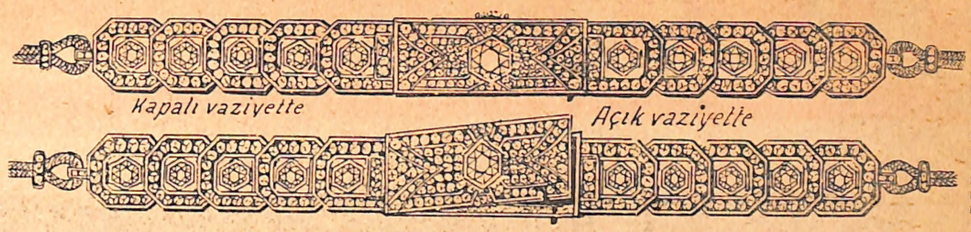

No. 82 - A Elmas ve 11 Pırlantalı 500 L

Pırlantalı ve elmaslı saat demek, bir kelime ile S İ N G E R S A A T I demektir. Çünkü pırlantalı ve elmaslı saatlerin bütün hakikî evsafı meşhur âlem olan SİNGER saatlerinde toplanmıştır. Bunun için; saat alacağınız zaman, tereddütsüz SİNGER saatı almanız ve saatin üzerindeki SİNGER markasına, müessesemizin adresine dikkat etmeniz lâzımdır Modayı takip eden asrî kadın için kıymetli taşlar ve nefis işlemesile hakikaten nazarı dikkati celbeden böyle bir harikulâde SİNGER saatine sahip olmak âdete bir saadettir.

SINGER

SAATİ; HOŞA GİDECEK EN MAKBUL VE EN GÜZEL HEDİYELİKTİR. EMSALLERİ GİBİ 15 SENE GARANTİLİDİR.

Adres: SİNGER SAAT MAĞAZALARI. İstanbul Eminönü No. 8

GRİPİN

Baş, Diş, Nezle, Grip, Romatizma

Nevralji, Kırıklık ve Bütün Ağrılarınızı Derhal Keser

İcabında günde 3 kaşe alınabilir. TAKLİTLERİNDEN SAKININIZ. Her yerde pullu kutuları ısrarla isteyiniz.

GAUTHİER VİDAL

Ev işlerine mahsus her cins kumaş için

ANILIN

HOROZ MARKA

Paket Boyaları

ANILIN FARBEN GEV G.E.VIDAL

Umumî satış deposu

İstanbul Çiçekpazarı sokağı Altıparmak han No. 3-4

KARİKATÜR

TOMBUL TEYZE İANE VERİYOR:

— Aferin yavrularım, böyle çalıştığınızı gördükçe göğsüm kabarıyor...

— Teşekkür ederiz Tombul Teyze, biz de sayende yükseliyoruz!..